

Σημειώσεις περί τοῦ

ΕΝ ΓΑΛΛΙΑΙ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ BICÊTRE

Τὸ εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων κείμενον ἀρχαῖον νοσοκομεῖον Bicêtre, λαμβάνει ἤδη οὐσίωδεις ἐπιδηροσώσεις ἀφορώσας εἰς τὴν βελτιώσιν αὐτοῦ ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν καὶ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ διακόσμησιν. Τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο οἰκοδόμημα εἶναι ἀριστα τοποθετημένον ἐπὶ θέσεως ὑψηλῆς. Εἶναι ὑγιεινόν, εὐρύχωρον καὶ καλῶς διηρημένον, ἔχει δὲ τὸ προσόν, ὅτι κεῖται ἐκτὸς μὲν τῶν τειχῶν τῆς μεγαλοπόλεως, ἀλλὰ συνάμα πλησίον ταύτης. Οἰκοδομήθη τῷ 1286 ὑπὸ τοῦ Jean de Pontoise (ἐπισκόπου τοῦ Winchester ἐν Ἀγγλίᾳ). Ἡ περισθεθεῖσα ὀνομασία Bicêtre εἶναι γαλλικὴ παραθορά τῆς ἀγγλικῆς ὀνομασίας Winchester. Ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Καρόλου Ε' ἐγένετο κτήμα τοῦ γαλλικοῦ στέμματος, ὃ δὲ δοῦξ τοῦ Berry κατέστησεν αὐτὸ λαμπρὸν ἐνδιαιτήμα. Τῷ 1411, διαρκούντος τοῦ μεταξὺ τῶν Βουργουνδιῶν καὶ τῶν Ἀρμανιάκ πολέμου, ἐλεηλατήθη, ἐπυροπόληθη καὶ ἐγκατελείφθη, τὸ δὲ 1416 ὁ δοῦξ τοῦ Berry ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τοὺς μοναχοὺς Μονῆς τινος τῆς Παναγίας ἐπὶ ἐπικαρπία. Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΓ' ἐδόθη εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ γενικοῦ νοσοκομείου, ὅπερ διέθεσεν αὐτὸ ὡς πτωχοκομεῖον. Εἰς τὸ πτωχοκομεῖον ἐκεῖνο ἐκρατήθησαν τὸ πρῶτον φρενοβλαβεῖς. «Ἐπιφέρει ἐν Bicêtre, λέγει ὁ Mercier, ἀθουσά τις καλουμένη κρατητήριον. Εἶναι δ' αὕτη εἰκὼν τοῦ ἄδου. Ἐκεῖ ζῶσι βράζοντες ἐν ἀγανακτήσει ἐξ ακόσιοι δυστυχεῖς συνωλούμενοι οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, πιεζόμενοι ὑπὸ τῆς ἀθλιότητός των, ὑπὸ τῶν κατατρογόντων αὐτοὺς παντοσιδῶν ζωφίων, ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας καὶ ὑπὸ τῆς στενοχωρίας. Ἡ θέσις αὐτῶν εἶναι ἑκατοντάκις χειρῶν τῶν ὑπὸ τοῦ Μεξεντίου βασανιζομένων. Οἱ δικασταὶ κωφεύουσιν εἰς τὰς παραστάσεις τῶν δυστοχῶν τούτων. Τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐδολοφύνησαν τὸν φύλακα, τὸν ἱερέα ἢ τὸν ἐπισκεπτόμενον αὐτοὺς χειροῦργον, ἵνα ἐξέλθωσι τοῦ φρενοῦ ἐκεῖνου καταγωγίου καὶ ἀναπαυθῶσιν ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοῦ δημίου». Καὶ ταῦτα μὲν γράφει ὁ Mercier περὶ τῶν ἐν Bicêtre κρατουμένων φρενοβλαβῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκεῖ νοσηλεύμενοι ἀσθενεῖς δὲν ἦσαν εἰς πολὺ κρείττονα κατάστασιν. Κατεκλίνοντο δύο, τρεῖς καὶ ἐνίοτε τέσσαρες ἐν τῇ αὐτῇ κλίνῃ καὶ αἱ πλεῖστοι τῶν κλινῶν προσήγγιζον ἀλλήλαις. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἦτο τόσον ἀνεπαρκῆς, ὥστε οἱ ἐν τῷ νοσοκομείῳ δεκτοὶ γινόμενοι κατεκλίνοντο ἐκ περιτροπῆς, οἱ δὲ περιμένοντες τὴν σειρὰν των ἐκάθηντο ἐπὶ παρακειμένου σκίμποδος.

Ἐν Bicêtre ὑπῆρχε καὶ φυλακὴ κεντρικὴ διατηρηθεῖσα μέχρι τοῦ 1836. Ἐκεῖθεν ἀνεχώρουν

1. Ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς τῶν ἀρχαίων Τυβερῶν ἐφόνευσεν τοὺς ὑπ' αὐτοῦ καταδικαζομένους εἰς θάνατον δι' αἰτίαις, ἀφοῦ προηγουμένως προσέδεναν αὐτοὺς ἐπὶ πτώματος.

διὰ τὰς λοιπὰς τοῦ Κράτους φυλακὰς οἱ βαρῦτοινοὶ κατάδικοι ἐν εἴδει ἀλύσου ἀλλήλοις προσδεδεμένοι, καὶ ἐκεῖθεν ἐξήρχοντο οἱ μέλλοντες νὰ κατατομηθῶσιν. Ἄξιον μνησίας εἶναι καὶ τὸ περιστατικόν, ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Bicêtre ἐγένετο τὸ πρῶτον τῇ 15 Ἀπριλίῳ 1793 ἡ δοκιμὴ ἐπὶ πτώματος τῆς ὑπὸ τοῦ Δρῶς Guillotin ἐπινοηθείσης τελειοποιημένης λαμητόμου, ἥτις ἀπὸ τοῦ ἐφευρέτου αὐτῆς φέρει τὴν ὀνομασίαν γκιλοτίναι. Εἰς τὸ ἐν Bicêtre φρενοκομεῖον ἐποιήσατο ἔναρξιν ὁ ἔνδοξος Pinel τῷ 1792 τῆς νέας φιλανθρωπικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς μεθόδου τῆς περιθάλψεως τῶν φρενοβλαβῶν, ἥτις ἐκεῖθεν διεδόθη καθ' ἅπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον. Περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ ἐκτενέστερον διελάθομεν ἐν δυαί προλαβοῦσι τῆς Ἑστίας τεύχεσιν. Ἄς ἐλπίζωμεν δέ, ὅτι δὲν θὰ βραδύνῃ ἐπὶ πολὺ εἰσέτι καὶ ἡ Ἑλλάς νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῆς τόσῳ ἐνδιαφερούσας ταύτης κατηγορίας τῶν πασχόντων ὅ,τι πράττουσι πάντα τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη.

**

Τὸ ἐν Earlswood τῆς Ἀγγλίας

ΑΣΥΛΟΝ ΤΩΝ ΒΑΚΩΝ

Τὰ βλέμματα τοῦ περιηγητοῦ, ὃν πρὸς αὐτὸν ἡ φεύγουσα ἀμαξοσειρία τοῦ Νοτιο-ἀνατολικοῦ σιδηροδρόμου, προσελκύει ἡ θέα ἡγεμονικοῦ κτιρίου, ὑψουμένου ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Red-Hill. Ἐν τῷ μεγάρῳ τούτῳ ἀνὴρ ὄντως φιλόανθρωπος, ὁ διδάκτωρ Reed, μετάνεγκε τὸ ἄσυλον τῶν ὑπὸ διανοητικῆς ἀμβλύτητος πασχόντων. «Ὅτε ὁ ἐξαίρετος οὗτος ἀνὴρ ἔδρυσεν τὸ πρῶτον αὐτοῦ κατάστημα ἐν Highgate-Hill, ὅπερ ὑπῆρξεν ὁ πυρὴν τοῦ ἐν Earlswood, τὸ θέαμα, ὅπερ τῷ παρέσχον οἱ πρῶτοι οὗς συνήγαγεν ἐκεῖ βλάκει, ἤρκει ὅπως ἀποθαρρύνῃ τὴν σθεναρωτέραν ψυχὴν. «Ἐπῆρξε περιόδος, ἔλεγε, συγχύσεως, ἀταξίας καὶ τοῦ παραδοξοτέρου θορύβου. Οἱ μὲν εἶχον τεταραγμένην τὴν ὕψιν, οἱ δὲ ἦσαν ἀνίκανοι νὰ ἀρθρώσωσι λέξιν τινά. Πολλοὶ εἶχον μέλος τι ἢ μὴν τινα τοῦ σώματος παράλυτον, πάντες δὲ ἀσθενῆ ἢ βεβλαμμένην τὴν διάνοιαν. Τινὲς ἔτυχον ὑπερβολικῶν θωπεύσεων κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτῶν ἡλικίαν, ἄλλοι τοῦναντίον παρημελήθησαν, καὶ ἄλλοι ὑπῆρξαν ἀντικείμενον κακίστης μεταχειρίσεως. Οἱ μὲν ἐξέβαλλον φωνὰς ἀκαταλήπτους, οἱ δὲ ἐπανίσταντο ἄνευ ἀφορηῆς. Ἐνιοὶ μὲν ἐφρίνοντο δυσθύμως ἔχοντες, ἄλλοι δὲ ἀναίσθητοι καὶ ἀπαθεῖς. Ἄλλοι πάλιν ὑπὸ τὸ κράτος νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ διατελοῦντες, ἐξέπεμπον ἀκουσίας κραυγὰς. Ἄλλοι δὲ ἐκρούποντο ὅπως ἀποφύγωσι τὸ βλέμμα τοῦ ἐχθροῦ ὑπ' αὐτῶν νομιζομένου ἀνθρώπου. Παράθυρα ἐθραύοντο, ἀνεστράφησαν φραγμοὶ, καὶ ἐν γένει τὸ πνεῦμα τῆς ἀνταρσίας ἐπεκράτει ἐν τῷ καταστήματι. Πλεῖστοι, μάρτυρες τῶν ἀπεριγράπτων τούτων σκηνῶν, ἀπεσύρθησαν καταληφθέντες ὑπὸ βαθυτάτης ἀθυμίας, ἄλλοι δὲ